

Het spreken in talen in de tijd van de Bijbel

Het feit dat iemand een gave heeft of doet alsof hij die heeft, is nooit het bewijs dat iemand de Geest van God heeft. Zie bijvoorbeeld Handelingen 8:9 vv. en 19:13. Vrijwel alle gaven die God als een teken aan bepaalde gelovigen heeft gegeven, zoals het spreken in talen en het doen van wonderen, zijn vroeger en nu óók door heidense tovenaars tot stand gebracht. Denk maar aan enkele wonderen die de tovenaars van farao in Exodus 7 en 8 tot stand brachten. Alleen *leven* kan de duivel nooit geven.

Geen enkele gave wordt dus ooit in de Bijbel vermeld als het onderscheidende kenmerk waaraan je een gelovige kunt herkennen, of als iets waaraan je kunt zien dat hij Gods Geest heeft ontvangen. Óók het spreken in talen niet!

Maar natuurlijk stellen velen zich meer vragen over dit thema. Dat is normaal en zelfs een goede zaak. Die vragen moeten ons er altijd toe brengen Gods Woord te openen om na te gaan hoe het werkelijk is volgens Gods gedachten (Hand. 17:11).

Hoe werd het spreken in talen in Bijbelse tijden gedaan?

De Bijbel is het Woord van God. Dat Boek is dus onze Gids, onze gezaghebbende norm, ons 'Handboek' dat ons alleen – onder de leiding van Gods Geest – Zijn gedachten duidelijk kan maken. Er is geen ander boek, geen andere schrijver die die plaats zou kunnen innemen. De Bijbel onderwijst ons ook heel duidelijk over het spreken in tongen. Dit Goddelijke Woord zegt het volgende:

- Het spreken in talen is een genadegave, die – net als elke andere gave – door God de Heilige Geest aan gelovigen wordt verleend volgens Zijn eigen wil. Hij gaf het aan wie Hij wilde, en zoals Hij het wilde (1 Kor. 12:11,18). Het is dus nooit iets geweest wat we kunnen eisen of wat we door menselijke inspanningen kunnen krijgen (1 Kor. 12:4-5). We moeten wel jagen naar de uitnemendere gaven (1 Kor. 12:31). Maar ten eerste hoorde het spreken in talen daar beslist niet bij, zoals dit gedeelte laat zien; en ten tweede houdt deze opdracht in dat we ons ervoor inzetten de Gemeente zo goed mogelijk te dienen en op te bouwen door het Woord (de dienst van profetie, 1 Kor. 14:3) – en daarvoor was het spreken in talen niet gegeven.
- Niet iedere gelovige had de gave van het spreken in talen (1 Kor. 12:28 vv.), hoewel wel allen de Geest van God hadden ontvangen (1 Kor. 6:19).
- Het werd alleen in de samenkomsten van de gemeente uitgeoefend wanneer er een uitlegger was (1 Kor. 12:27).
- Het werd alleen beoefend door twee of maximaal drie broeders (1 Kor. 12:27).
- Die broeders spraken na elkaar, dus niet allemaal tegelijk (1 Kor. 12:27). Dat is trouwens een algemene regel voor elke vorm van dienst en gebed in de gemeente! De moderne gewoonte om met z'n allen tegelijk hardop (dus door elkaar) te bidden in de gemeente, is een wanorde die je nergens in de Schrift vindt.
- Het spreken in talen wordt door God Zelf aangeduid als één van de kleinere gaven, zo niet als de kleinste, de geringste, de minst belangrijke. Zie 1 Korinthe 12:28-31 en 14:1 en 39. En de gelovigen werden veel meer aangespoord om naar de grotere genadegaven te spreken, in het bijzonder naar de gave van profetie. Profetie is het spreken van het Woord van God om de anderen, de Gemeente, op te bouwen en te bemoedigen (1 Kor. 14:3).

- Zonder uitlegging was het spreken in talen alleen maar opbouwend voor de persoon die zo sprak (1 Kor. 14:2 en 4). Echter, in de Gemeente moet de opbouw en bemoediging van *alle* aanwezigen worden beoogd en verwerkelijkt. Daarom was het ook beter om in de gemeente vijf woorden te spreken met het verstand dan tienduizend in talen. Zó zegt de apostel het in 1 Korinthe 14:18-19, geïnspireerd door Gods Geest.
- Het was voor vrouwen strikt verboden dat ze deze gave uitoefenden of enige andere openlijke dienst deden tijdens de samenkomsten van de gemeente, dus inclusief hardop bidden, getuigen of het opgeven van liederen. Zie 1 Korinthe 14:34-37, vergelijk ook met 1 Tim. 2:11-12.
- Het ging altijd om bestaande, reëel gesproken talen (Hand. 2:11). Het uitspreken van de één of andere onverstaanbare stroom van klanken, en dát 'spreken in talen' noemen is een onbijbelse, onzinnige en totaal ongezonde dwaling.
- Het ging evenmin om talen van engelen, zoals sommigen ons willen laten geloven met een misplaatst beroep op 1 Korinthe 13:1. Die tekst is een ironische verwijzing van de apostel naar de hoogmoed van sommige Korinthiërs die hun eigen spreken in talen nog nét een graadje beter vonden dan dat van anderen, en zich geestelijker vonden door te pretenderen dat hun 'taal' geen gewone menselijke taal was.
- Er is nog veel meer over dit thema te zeggen; zie daarvoor onze andere artikelen en uitgaven m.b.t. de Heilige Geest.

E.H.W. Luimes